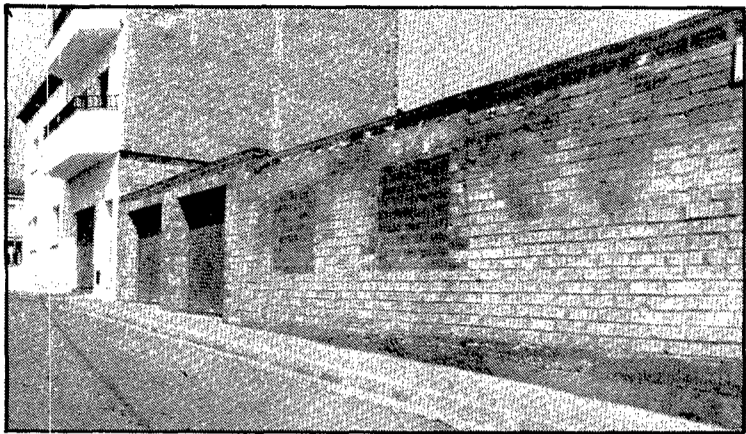

Tots els carrers de Girona

El nom de carrer del Rierol és ben adequat per una via que va des del carrer del barranc fins al Guadiana. Foto: Jofre.

El carrer del
Rierol

389

El carrer del Rierol és situat a Vila-roja, a la urbanització promoguda per la cooperativa «La Unió». Va des del carrer del Barranc al del Guadiana. El nom li va ser atorgat per l'ajuntament el 26 de març del 1969, al mateix temps que els seus veïns del Barranc i el Torrent. Tots tres es refereixen a denominacions possibles del torrent de Vila-roja, que delimita la urbanització per un costat. És un torrent, o rierol, que la gent d'allà coneix popularment com el barranc. Rarament hi baixa aigua. Només en ocasió de grans aiguats.

La urbanització on es troba va formar-se als anys seixanta sense cap mena de permisos i va quedar legalitzada pel Pla General del 1971. És formada per cases unifamiliars que hom pot qualificar, en més d'un cas, de veritables xalets, per les seves proporcions.

En ser declarat nul el Pla General del 1971 pel Tribunal Su-

prem, el 1980, la urbanització va tornar a quedar en una situació d'il·legatitat. Les Normes Subsidiàries dictades a continuació per la Generalitat van establir que calia redactar per a aquella zona un Pla Especial de Reforma Interior. Es va fer, i va obtenir el vist-i-plau de la Comissió d'Urbanisme el 14 de maig del 1982. La situació dels quatre carrers de «La Unió» és ara plenament legal.

El tros situat entre els carrers del Barranc i el Torrent va ser sotmès a una primera urbanització provisional l'any 1976. El 1983 s'ha urbanitzat el tros fins al carrer del Guadiana i s'ha completat la del tros més antic.

El primer nom del carrer va ser el del «Arroyo». En portar-se a terme la normalització catalana del nomenclator, l'any 1979, va optar-se per la forma actual.

J. Fabre

El carrer de la riera Rimau

390

El carrer de la riera Rimau és l'accés, des de la carretera de Taialà, a la urbanització La Torre. Aquesta urbanització té una història atzarosa, més o menys com la majoria d'urbanitzacions promogudes als anys seixanta i setanta a la perifèria del terme municipal.

La Torre de Taialà és situada en terrenys que van pertànyer a Sant Gregori fins que van quedar definitivament agregats a Girona el 30 de desembre del 1974. La tramitació inicial del pla parcial de la urbanització va fer-se mentre l'annexió no s'havia produït.

El primer cop que va ser presentat el pla parcial a l'ajuntament de Sant Gregori, el ple municipal d'aquest poble el va deixar sobre la taula i no va fer l'aprovació inicial, a causa del fet que era redactat per Ramon Bosch Agustí, fill d'Ignasi Bosch Reigt, que era arquitecte assessor municipal de Sant Gregori. El Ple va considerar convenient demanar assessorament tècnic a un altre arquitecte sense vinculacions familiars al projecte. Aquesta decisió es va prendre el 27 d'octubre del 1972.

Completat aquest tràmit, l'aprovació inicial es va fer el 25 de març del 1973 i després de ser sotmès el projecte de pla parcial a informació pública, l'ajuntament de Sant Gregori va donar l'aprovació provisional el 10 d'agost del 1973. La definitiva de la direcció general d'Urbanisme no va arribar, però els promotors van considerar-la concedida per silenci administratiu, i van tirar pel dret.

L'ajuntament de Sant Gregori va aprovar el projecte d'urbanització el 27 de desembre del 1974, en l'últim ple que va fer abans que es fes efectiva l'annexió a Girona de la part del seu

El carrer de la riera Rimau es troba prop dels límits de Girona i Sant Gregori. Foto: Jofre.

terme on es volien obrir els carrers de «La Torre». Aquest projecte d'urbanització incloïa la realització del pont sobre el torrent de Sant Climent o Bullidors que hi ha al carrer Rimau.

En passar a l'ajuntament de Girona, aquest va posar en ordre els papers i es va tramitar una aprovació definitiva del pla parcial que no fos per silenci administratiu, fórmula certament atípica en la normativa urbanística. Aquesta aprovació definitiva es va obtenir el 8 de març del 1977 i a partir d'aleshores la urbanització ha anat creixent de manera progressiva.

El carrer del Rimau n'és l'eix central, en direcció Nord-Sud. Va des de la carretera de Taialà a l'avinguda de Sant Medir. En el punt on s'uneix amb aquesta avinguda hi ha, un xic més amunt, l'antic mas conegut com la Torre del Cerdà, que va donar nom a la urbanització. Aquest antic mas és actualment abandonat. D'ell baixava en altre temps la riera Rimau cap a la de Fontajau, seguint precisament el

traçat actual del carrer en la seva part més septentrional.

El tros de carrer més pròxim a la carretera de Taialà, entre aquesta i la riera de Fontajau, pertany a una promoció urbanística anterior al Pla Parcial la Torre, concretament al polígon Kim promogut per l'ex-alcalde de Sant Gregori Emili Caula i amb pla parcial aprovat definitivament el 9 de novembre de 1965.

La diferència entre els dos trossos del carrer, separats per la riera —simbòlicament, ja que hi ha un pont de la mateixa amplada del carrer—, és evident en el tipus d'edificacions. A la part de dalt, pertanyent a La Torre, hi ha blocs de pisos de moderna construcció. A la part de baix, pertanyent al polígon Kim, hi ha cases més antigues i la nau industrial de l'empresa «Frigó».

El carrer ha estat urbanitzat durant l'any 1983. Encara hi resten molts solars sense edificar.

J. Fabre

EL LECTOR ESCRIU

(ve de la plana anterior)

cara descoberta. Totes les persones que hi vàrem assistir ho vàrem poder comprovar i fórem testimonis de la lamentable experiència. Jutgin vostès, si no; de 300 artistes i empleats que s'anunciaven, «d'artistes», si és que se'ls ha d'anomenar així, en van sortir una vintena, sis o set empleats i el presentador. La lluita ferotge a l'aigua amb els cocodrils indomables va ser molt curta; ni vàrem veure cocodrils, ni on es podia realitzar la lluita esmentada. La més variada fauna que s'ha vist fins el moment al circ, les 150 bestioles i feres, es reduïren a un petit gosset que anava dins de la maleta d'un pallasso. La potent calefacció, a part de l'escalfor dels potents focs, era invisible... i encara queda el preu. L'entrada era de vuit-centes pessetes per als grans i per als nens no ho recordo exactament, però no era cap regal. N'hi va haver que es van queixar, exposant el lamentable engany, i van haver de callar per no posar en perill la seva integritat física. Ah!, també com ja és costum, es van fer els sorteigs de dos obsequis i venien tires de números a dues-centes pessetes. L'obsequi, segons deia el presentador, era de més de cinc mil pessetes, i va resultar ésser una bicicleta —tricicle— de segona mà i bruta, i un ós trencat i polsós. Així es podria explicar un seguit d'anècdotes, però de tan mal gust que fan del «millor espectacle del món» la degradació constant del tan estimat circ. Jo

em pregunto si l'administració i els ajuntaments dels pobles, tan severs darrerament amb la legalitat del ciutadà, poden evitar aquests tipus de frau al consumidor. ¿Per què no s'exigeix a aquest tipus d'empreses unes garanties mínimes i la serietat que correspon, per no haver d'arribar a extrems tan lamentables? El poble es mereix un respecte, i no hem de deixar que coses d'aquest tipus tornin a succeir. Per això ho hem de denunciar sense por a aquests «pocs professionals» sense escrúpols que es refugien sota la lona d'un espectacle tan bonic com és el circ. J.A.S. (Palafrugell).

Un sí, un no, igual a res

Senyor Director,
Una vegada més ha quedat de manifest la gran diferència que hi ha entre les nacions històriques i la resta de l'Estat. Ja no és qüestió solament de la llengua i la cultura; és tot un seguit d'actuacions que fan a Catalunya i Euskadi (Navarra inclosa) un món a part. Canàries, possible futura base americana, també ha demostrat rebuig a tot aquest muntatge «otanaire».

Cal no insistir més sobre un govern central que ha canviat com una sageta al vent que més bufa. Ja no es tracta de mantenir tot el conjunt de l'Estat espanyol fora del maremàgnum bèl·lic i, encara que pobres, continuar amb la neutralitat que havíem tingut sempre.

Ens han venut per un plat de

llenties. Ara serem carn de canó, única cosa per a la qual servirem i realment ens accepten. Tanmateix, que no xerrin més de Gibraltar. Tot l'Estat està farcit de petits dominis estrangers, i els que sorgiran en un futur pròxim.

La fantasia i la retòrica de firaire en el sentit que no tindrem dipòsits d'armes nuclears, sols pot creure-s'ho un poble tradicionalment masoquista, que en el transcurs de la història ha anat sempre a contracorrent.

Sense ser catòlic practicant, diré, però: Pare, perdona'ls, que no saben el que fan. E.B.P. (Palamós).

NECROLÒGIQUES

NICANOR ROMAGUERA I
CULUBRET

Va morir ahir a Fornells de la Selva, Nicanor Romaguera i Culubret, nascut a Girona i resident al carrer del Carme, 105, de Girona.

La seva esposa, Rita Subirós i Surós.

Avui, a les 11 del matí, a l'església de Vista Alegre tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima.

Que en pau descansi.

JACINTA SAPIÑA I DOLS

A l'edat de 81 anys va morir ahir a

Arenys de Munt, Jacinta Sapiña i Dols.

Avui, a les 11 del matí, a l'església d'Arenys de Munt tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima.

Que descansi en pau.

JOAQUIM FORMIGA I TULSA

Va morir ahir a Calella, Joaquim Formiga i Talsa.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a 2/4 de 10 del matí, a l'església de Pineda de Mar.

Que descansi en pau.

PREGUEU DÉU EN CARITAT per l'ànima de

Nicanor Romaguera i Culubret

que morí cristianament a Fornells de la Selva
el dia 19 de març del 1986, a l'edat de 84 anys

A. C. S.

La seva esposa, Rita Subirós i Surós; germans polítics; nebots i família tota participen a llurs amistats tan sensible pèrdua. La Missa Exequial en sufragi de la seva ànima, se celebrarà avui dijous dia 20 a les onze del matí a l'Església Parroquial de Vista Alegre de Girona. Domicili mortuori «Mas Can Massachs», Fornells de la Selva.

Girona, 20 de març del 1986